

MÉREGTELENÍTŐ
2017.07.szám

KEDVES OLVASÓ!

Végtelen időfolyam hömpölyög köröttem, vagy bennem, vagy inkább én vagyok benne? Mostanában különösen gazdagnak érzem magam az események, az emlékek, az életek forgatagában!

Annyi történt csupán, hogy egy fényképet kerestem itt a képtáramban. Eközben özönével kerültek eléem és merültek el a különböző mappákban az évtizedes, ill. még évszázadosnak is nevezhető családi képek, barátok képei. S a hozzájuk kapcsolódó események, érzések...

Hát eközben döbbsentem rá, mennyi szépség van a birtokomban, mennyi küzdelem, kapcsolatok születése, növekedése, aztán elengedése...
GAZDAGSÁGI!!

Soha nem gyűjtöttem mást, csak embereket. Szeretet-kapcsolatokat. Számptalan esemény részese voltam ezekben a hetekben. Iskolai ballagás, évszáró, bizonyítványok, Dani ministráns avatása, s előtttem van még esküvői meghívás, keresztelő, stb.!

Elértek látogatások, több ezer kilométer távolból felbukkanó, pár napig újra látott személyek! Vagy hónapokig itthon lévő, de egyre rövidülő időtartammal velünk élő, s újra eltávozó barátok! Egymásra találó, megújuló apa-gyerek kapcsolat!

És az Idő biztonssággal hozza és viszi ezeket az embereket, felidéz és betemet emlékeket.

Én magam is fontos évszázadokhoz érve merenghettem az élet forgandóságán. Merenghettem azon, micsoda gondoskodás vett körül egész életemben, hogy mennyi öröm, felelősség, mennyi buktató, jó és rossz döntések, helyesbítési alkalmak, vagy visszavonhatatlan tévedések tanúi ezek a képek. S azok is, melyek csak a retinámon rögzültek, vagy amelyek csak a lelkem érzékeny húrjait rezegtették meg. És néha felcseng egy dallam, megérint egy virágillat, és én emlékezem – bennem így tárolódnak az emlékek.

Úgy nézegetem életem eseményeit, ahogy a címlap képén látható ismeretlen kisgyerek nézi az ablakon át a külső világot.

Nem vagyok mindig boldog és derűs. Mert közben, igen, megkoptak a csontjaim, megfogyatkoztak a testemhez tartozó szervek, szövetek, kihullanak a fogaim – és ez sokszor szomorúság. De **JÓ, HOGY MÉGIS MINDENRE LEHET EMLÉKEZNI! TUDATOSAN TÁROLNI, HORDOZNI AZ EMLÉKEKET!**

Tudom, nincs ebben semmi különleges, hisz Te is, Olvasó, naponta élsz át hasonló élményeket, eseményeket. Épp ezért remélem, megérted, miért ujjongok. Mert élni jó, és csodálatos. Hogy hálával tekinthetek vissza mindarra, aminek az Időben részese lehettem.

KÖSZÖNÖM! !

Az ember szíve szeretetből áll össze. Adok most egy darabot Neked is belőle. Nem félek, hogy elfogy, hisz nekem is adnak, ezért van értelme minden egyes lapnak!

Muhi János: Mesélj apu

Mesélj nekem apu,
Mi az, hogy becsület?
Hogyha az van nekem,
Jár érte tisztelet?
Milyen lesz apu,
Az igaz szerelem?
És ha majd elmúlik
Akkor az fáj nekem?

Vannak-e apu,
Ma is istenek?
Hisznek-e még bennük,
Most is az emberek?
Van-e tényleg élet
A halál után?
És ha ezt kérdezem,
Miért nézel bután?

És ha majd felnövök,
Nekem is lesz sorsom?
Mert most a tanulás,
Az a legfőbb gondom.
Miért lesznek rosszak,
Apu, az emberek?
Hogy lehet, hogy vannak
Éhező gyerekek?

Ha a munkáért mindig
Megkapod a béred.
A hónap végén akkor
Miért nincsen pénzed?

Ha rám nézel, látom,
Fátyolos a szemed.
Hogyha én nem lennék,
Könnyebb volna neked?

Hogyha öreg leszek,
Nekem is lesz szagom?
És az unokákat
Én is elronthatom?
A szomszéd néniből
Mikorra lesz banya?
Hogy lesz egy országból
Mocskos zsványtanya?

Sok mindent nem tudok,
De egyet igen, mert
Megmutattad nekem,
Milyen a szeretet.
Ne búsulj, apa,
Nem számít a pénzed,
Mert jó, hogy velem vagy,
Én így szeretlek téged.

Kocsis Kata: Iskolai agyrém Mi áll a tanulási zavarok hátterében?

A mai szülők mindig több dolgot csinálnak egyszerre. A főzés közben tévéznek, vacsora közben interneteznek, társasjáték közben telefonálnak. Szinte megtanítják a figyelemzavart a gyerekeknek. Az inger-hajhászásnak, az információk és az élmények állandó csábításának a felnőtt sem tud ellenállni, és ezt másolják le a gyerekek is.

Valóságos életmódkultusz alakult ki, amibe nehezen illeszthető be a gyerek. A felnőtt ingerült, hajszolt, türelmetlenül fordul a gyerek felé. Semmiről nem akar lemaradni, miközben képtelen átélni a gyerekekkel való együttlét örömét.

Rohamosan növekszik a tanulási problémákkal küzdő gyerekek száma. A hiperaktivitás, a figyelemzavar, a diszlexia fogalma mára bekerült a köztudatba. Egyre többször, egyre pontatlanabban használjuk a divatos szak kifejezéseket, miközben a jelenség valódi okairól mintha senki nem akarna tudomást venni...

???

Isten vár vagy elvár?

Olyan sokszor hisszük azt, hogy ő elvárja, hogy beszélgessünk vele. De annyi elvárás vesz körül, és Őt a legkönnyebb mellőzni, mikor egy kis levegőhöz akarunk jutni. Ő nem fog leszidni, ha nem hagyunk időt az imára vagy ki sem nyitjuk a Bibliát – legfeljebb büntudatunk lesz aznap megint. Holott ez hazugság! Ő nagyon várja, hogy beszélgessünk (azaz imádkozunk), de nem elvárja. Annyira szeret, hogy ha mi nem figyelünk rá, nem kérdezzük meg, akkor is egész nap velünk van – az utazás, a chat-áradat, a munka, a dolgozatírás, a baráti találkozók közben is. Egyetlen percre sem hagy magunkra. Ő a kapcsolatok Istene.

A legtöbb időt – kötelességek ide vagy oda – tényleg a kapcsolatainkra lenne jó szánnunk. Felteszem, neked is ott a vágy a szívedben erre. Nagyon mélyen. Nagyon régóta. Arra várva, hogy betöltsd, és ne vész el a minden napok rohanásában. Azért ilyen erős ez a vágy, mert Isten helyezte belénk: Ő azt szeretné, ha Vele és embertársainkkal napról napra erősítenénk a kapcsolatunkat. Nem kötelez semmire, ő nem olyan, mint a világ. Csak **szeretné, mert szeret minket, és tudja, hogy ez a legjobb, ami történhet velünk.**

Arvo Valton: Hír

Két hullám paskolta csónakom
egyfelől az egyik másfelől a másik
mit akartok tőlem kérdeztem unottan
csak azt hogy tudd
mekkora kín az örökkévalóság /Oláh János ford./

Turcsány Péter: A pünkösdi úton

Mindenkiről tudnia kell valakinek,
mindenkinek tudni kell, hogy valaki tud róla.
Nem is elsősorban a kapcsolat fontos,
hanem a bizonyosság, a ráérzés,
hogy valaki együtt érez velünk.

A részvét kivirágzása.

E nélkül a magány a halál előszobája,
ezzel: az élet bemosolygása
zárt ablakon túlra.

Mintha egy fehér könyv lennék,
amelybe valaki ír.
Fehér betűkkel, és csak ő látja.
Én csak mutathatom azoknak,
akiket érdekel.

Angyalírás a napok
közömbös lapjaira.

Órakondulás
egy ódon faburkolatú dobozban,
nagyanyáink idejében,
amely kihullt az időből,
és ismét meghalljuk.

Szeretet és ragaszkodás szavai.

Kihez? Az emberi húség közös lelkéhez.
Húség az úthoz,
amelyre elküldöttek vagyunk
mint hírvivők.

Angyalok könyvét lapozzuk,
angyalok útját járjuk.

Garai Gábor: Bizalom

S ha százszor is becsapnak és
ezerszer
csalódok abban, kinek szívemet,
mint álmából a rózsát, kitakartam,
s ha éppen az árul el, kit életemmel
fedeztem én,
s ha tulajdon fiam tagad meg,
és ha nem harminc ezüstért,
de egy rongy garasért adnak el
engem barátaim,
s ha megcsal a reménység,
s ha kudarcaim térdre kényszerí-
tenek
és elátkozom már, hogy meg-
születtem,
s ha csak a bosszút hizlalja a hála
híveimben,
s ha rágalom kerít be,-
akkor se mondom, hogy nem
érdemes!

Akkor se mondom, hogy nem
érdemes
hinni az emberben, akkor se
mondom,
hogyan megélek magam is, néptelen
magányban, mert irgalmatlan az élet.

De csöndes szóval eltűnődve
mondom:
bizalmam sarkig kitárult kapu,
nem verhet rá lakatot a gyanú;
ki-bejár rajta bárki szabadon.
Egy besurrant csaló tiszteletére
nem állítok őrséget tíz igaznak!

Kit tegnap itt gyöngeség bemocskolt
megtisztálkodva megint betérhet
újból;
ki kétélű késsel jött ide ma,
köszönthet holnap tiszta öleléssel!

Nem, nem a langy irgalmat hirdetem.
Nem hirdetek bocsánatot rossznak,
kegyelmet a hazugnak,
nem tudok
mentséget a könnyes képmutatásra,
s az öngyilkos szenvedésgést gyűlölöm,
akár a nyers önzés orvtámadását.

De hirdetem, hogy bűneink
mulandók!
Mint mamut és az ősgyík, a múltba
porlad a gyűlölet és a gyanakvás;
dühünk lehűl,
csak szerelmünk örök.
S halandó gyarlóságai között
csupán maga az ember halhatatlan.
Kérlelhetetlen gyötrelmei ellen
irgalmas vára bizalomból épül;
s az önmagával vívott küzdelemben
csak jósága szolgálhat menedékül.

„Akkor kell felugrani a szerencse vonatára, amikor éppen elrohan melletted, mindegy, hogy merre visz, mert egy elhibázott, elhabozott ugrás, és egész életeden át hiába vársz másik vonatra.” (Rejtő Jenő)

Vannak nők, akik elsősorban az anyagiakat veszik figyelembe párválasztáskor, ők olyan férfit keresnek, aki bármit meg tud adni nekik, amikor csak akarják. Számukra a legfontosabb, hogy a férfi bankszámláját ismerjék meg a személyiségük helyett. Ennek legjobb példája az alábbi történet, mely tanulságos leckét ad az élethez:

Egy szegény fiú beleszeretett egy gazdag családból származó lányba. Leküzdve komplexusait elhatározta, hogy feleségül kéri. A lány persze visszautasította, majd gúnyosan kijelentette: - Mégis hogy várod el, hogy feleségül menjek hozzád? Az egész havi kereseted sem fedezi egy napos kiadásaimat. Sohasem tudnálak tiszta szívemből szeretni. Keress valakit, aki hozzád hasonló körülmények között él!”

A fiúnak nem is a visszautasítás volt a legfájdalmasabb, hanem az indoklás. Biztos volt benne, hogy sohasem tud megbocsájtani a lánynak.

Nagyjából 10 évvel később váratlanul egymásba botlottak egy bevásárlóközpontban. A nő azonnal felismerte a férfit, majd szóba is elegyedett vele.

- Szia! Hogy vagy? Én hozzámentem egy okos férfihez, aki havonta úgy 4-5 milliót keres. És Te mire vitted az életben?

A férfi hallgatta a nőt, akibe régen szerelmes volt. Most nem is mondott semmit, csak csendben tovább indult. De abban a pillanatban megérkezett a nő férje, s észrevette a férfit, akivel felesége beszélgetett. Ezt mondta neki:

- Uram! Jó estét kívánok! Szeretném Önnek bemutatni a feleségemet! –

És feleségéhez fordulva így szólt:

- Drágám! Szeretném, ha megismerkednél az Úrral, akinek a 300 milliós projektjén dolgozom. –

A nő elsápadt, nem is tudott megszólalni. A férfi elmosolyodott, udvariasan elköszönt majd távozott. Az asszony magához térve hitetlenül kérdezte férjét:

- Valóban Ő a főnököd? -

- Igen drágám - hangzott a válasz. - Ő egy nagyon alázatos és szerény férfi, meglehetősen szomorú élete volt régen. Megismerkedett egy nővel régen, aki azért nem ment hozzá feleségül, mert szegény volt. Ez inspirálta őt, és keményen dolgozott, és mivel nagyon tehetséges és okos, hamar el is érte a céljait. Ma már multimilliomos, mi el sem tudjuk képzelni, hogy mennyit kereshet havonta. Sajnos azonban a szívét annyira összetörték akkoriban, hogy azóta sem heverte ki. Még mindig nőtlen. Nagyon szerencsés lesz a nő, akivel egyszer egymásra találnak majd.

Felesége csak állt és meredten bámult maga elé, meg sem tudott szólalni.

Szülői huncutság!!

Bosszút forralok a gyerekeim ellen. Még nem tudják, de majd ha öreg leszek, nekik meg lesz saját, szép lakásuk, elmegyek hozzájuk. Hintázni fogok a székükön, összekenem csokival a kanapéjukat, csapkodni fogom az ajtóikat. Hosszan folyatom majd a meleg vizet, és égve hagyom a villanyokat.

Ja, és megeszem a másnapra eltett ételeiket. Félig teli üdítős poharakat hagyok majd mindenfelé. Mikor TV-t néznének, harsány hangon kiabálni fogok. Ebéd után nyafogni fogok, hogy én nem akarok aludni. Éjszaka többször felkeltem őket, hogy olyan rosszat álmodtam...

Tóth Erzsébet: Selyemrózsa

ha mosolygok
mindent megbocsátasz nekem -
mit kéne megbocsátani – tűnődöm

ha nem vagy itt akkor is itt vagy
akkor belülről simogatsz
selyemrózsa a bőröm alatt

és úgy tudod
két kezedbe fogni az arcom
mintha semmi másod nem lenne a világon

Fodor András: Utazom éjjel

Utazom éjjel, – nem tudok aludni.
Lehunyt szemem narancs-homályát
fölkarcolják a sötétbe suhintó
vaslábú földi csillagok.
Felejtő, tompa álmom nem takarhat,
a fényteremtő éber munka gondja
fejem felett
konokan ég, lobog.
Szál virág imbolyog vonatomban ablakomban.
Egy asszony adta, kísérsz hazáig,
vázában ringatózva, messze
hegyeken, erdőkön, határokon át.
De jó, hogy nappal, éjjel, idegenben,
akárhon jár az ember, mindig érzi
a szeretet
örökzöld illatát.

Az emberről...

Az ember feláldozza egészségét, hogy pénzt keressen... Aztán feláldozza a pénzét, hogy visszanyerhesse elveszített egészségét. És mivel olyan izgatott a jövőjével kapcsolatban, hogy elfelejti élvezni a jelen – nos, az eredmény az, hogy nem él sem a jelenben, sem a jövőben. Úgy él, mintha soha nem halna meg, és aztán úgy hal meg, hogy soha nem élt igazán. (Dalai Láma)

***

Rejtő Jenő füveskönyvéből:

Verekedni, lövöldözni nem nehéz. Ahhoz kell erő, hogy az ember inkább megalázza magát a biztos erő tudatában, minthogy fegyverhez nyúljon.

***

Általában sajnálom az embereket, hogy annyi szenvedést és erőfeszítést pazarolnak mulandóságokra.

***

A férfi mindent kiszámít alaposan, előrelátóan, precízen, véglegesen. És erre jön a nő! Másodpercenként százhusz kilométeres hazugságokkal, lihegve, hadarva, szemlesütve, ájuldozva vagy mosolyogva; egyszer csak jön, és mindent halomra dönt!

***

Semmi olyan végzetes erejű, elsöprő hatalom nincs, mint a nő, ha valamiben nincs igaza.

Szegedi Kovács György: Miért vannak

Miért vannak
cserépből a szép emlékek,
a rosszak
meg acélból,
behálózván idegeinket
szétbonthatatlan,
szétvághatatlan;
s kerékbe tört,
árva lelkünk
csak hull alá
pörögve.

B. Radó Lili: Esti dal

Oly jó ilyenkor este már,
mikor az izzó nap leszáll
s a csillag csillog csak nekem.
Elgondolom az életem.

Ami elmúlt és ami lesz még,
mit rég meguntam s amit szeretnék,
messziről nézem és nyugodtan,
ami után egykor futottam.

Mire az izzó arc lehül,
a szív is békés lesz belül.
Öröm, kétség oly messzi cseng
és jól esik az esti csend.

Jó így mégegyszer szemlelőnyva
mindent végiggondolni újra,
a lélek könnyű, mint a pára
s csend van. Elalszunk nemsokára.

MONDÁSOK

A hazugság legyen nagy, legyen egyszerű, legyen sokszor elismételve és akkor mindenki el fogja hinni!

(Adolf Hitler)

Amikor a fékre lépsz, az egész életed a lábad kezében van.

(George Carlin)

Gondolkodtam, hogy miért van az, hogy az emberek egyre többet forgatják a Bibliát, ahogy öregszenek. Aztán rájöttem: készülnek a záróvizsgájukra.

(George Carlin)

A legtöbb ember csak annyira dolgozik keményen, hogy ne rúgják ki. És a legtöbb embert csak annyira fizetik meg, hogy ne mondjon fel.

(George Carlin)

Amikor Edison késő éjszakáig munkálkodott a villanyégő feltalálásán, gázlámpa vagy gyertya fényénél kellett dolgoznia. Lefogadom, hogy ez még sokkal sürgősebbé tette a munkáját.

(George Carlin)

Annak ellenére, hogy a gyerekeid mindenben pont az ellenkezőjét teszik annak, amit mondasz nekik, továbbra is ugyanúgy szeretned kell őket.

(Bill Cosby)

A költők azt mondják, hogy azért nemzünk utódokat, hogy halhatatlanná váljunk. Halhatatlanság? Most, hogy öt gyerekem van, csak arra vágyom, hogy mind elköltözzenek, mielőtt még meghalok.

(Bill Cosby)

A nők nem akarják hallani, hogy te mit gondolsz. Azt akarják hallani, amit ők gondolnak, csak mélyebb hangon.

(Bill Cosby)

Ha le akarsz mondani több ezer férfi csodálatáról egyetlen férfi kritikájáért, akkor menj férjhez!

(Katharine Hepburn)

A patriotizmus az, amikor a saját néped szeretete áll az első helyen. A nacionalizmus pedig az, amikor más népek utálata az elsődleges.

(Charles de Gaulle)

Talán a virágoknak tartoztam azzal, hogy festő legyek

(Claude Monet)

Vannak dolgok, melyek annyira komolyak, hogy muszáj nevetni rajtuk.
(Niels Bohr)

A divat több bajt okozott már, mint a forradalmak.
(Victor Hugo)

"A többség dönt" szabály csak akkor működik, ha az egyéni jogokat is figyelembe vesszük. Mert öt farkast és egy bárányt nem szavaztathatunk meg arról, hogy mi legyen a vacsora.
(Larry Flint)

A legjobban akkor valósíthatod meg az álmaidat, ha felébredsz.
(Paul Valery)

Az emberek három csoportba sorolhatók: vannak, akik mozdíthatatlanok, vannak, akik mozdíthatók és vannak még azok, akik mozdítanak.
(Benjamin Franklin)

Minden álmunk valóra válhat, ha van bennünk elég bátorság, hogy kövessük azokat.
(Walt Disney)

Légy udvarias mindenkivel, de bizalmas csak kevesekkel.
(Thomas Jefferson)

Akit megérint a szerelem, mind költővé válik.
(Platón)

A pénz nem a legfontosabb dolog az életben, de meglehetősen közel helyezkedik el az oxigénhez a "nélkülözhetetlen dolgok" listáján.
(Zig Ziglar)

Mindenki tudja, hogy kell gyereket nevelni, kivéve azokat, akiknek vannak gyerekeik.
(P. J. O'Rourke)

Nincs szükségem olyan barátira, aki aszerint változik, ahogy én, és akkor bólogat, amikor én. Ugyanezt megteszi az árnyékom is.
(Plutarkhosz)

Az ember jelleme leginkább abból derül ki, hogy mit tart nevetségesnek.
(Goethe)

A gépek nem tartják távol az embert a természet nagy problémáitól, hanem csak még mélyebbre taszítják azokba.
(Antoine de Saint-Exupery)

Bárki, aki elnök akar lenni, vagy túlzottan egocentrikus, vagy örült.
(Dwight D. Eisenhower)

Bárki, aki el tud menni a segély-irodába, az el tud menni dolgozni is.
(Al Capp)

Az első félidő után:

Nem régen történt, 6 hónapja csupán, hogy jókivánság hangzott mindenki ajakán. Kívántunk egymásnak békét, boldogságot, egyénre szabottan derűt, sok jóságot. Az év fele eltelt, tettünk mi is érte, hogy a jóság, öröm népünket elérje??

Erről szól az alábbi vers:

Aranyosi Ervin: A szívek szabója

Élt egy szabómester, szíveket foltozott.
Hozzá a sok ember sok-sok munkát hozott.
Mert a szép szívüket sok sérelem érte,
s bár a szabó bérét vastagon megkérte,
ki sem látszott sajnós, a temérdek munkából,
s a szabóműhelytől egy nap sem volt távol.
Nagyon unta pedig e monoton munkát.
Mindig csak ugyanaz! Hidd el, te is unná!

Kíváncsi lett tehát, a szívet mi bántja,
mi okozza vesztét, mért romlik el pántja?
Hová lesz belőle a sok tiszta érzés,
mért ül ki színére megszakadás, vérzés.
Miért változik meg mesés dobbanása,
s amikor kiürül, a csend koppanása
mért okoz fájdalmat, úgy hogy belé szakad,
ez a sok fájdalom, vajon miből fakad?

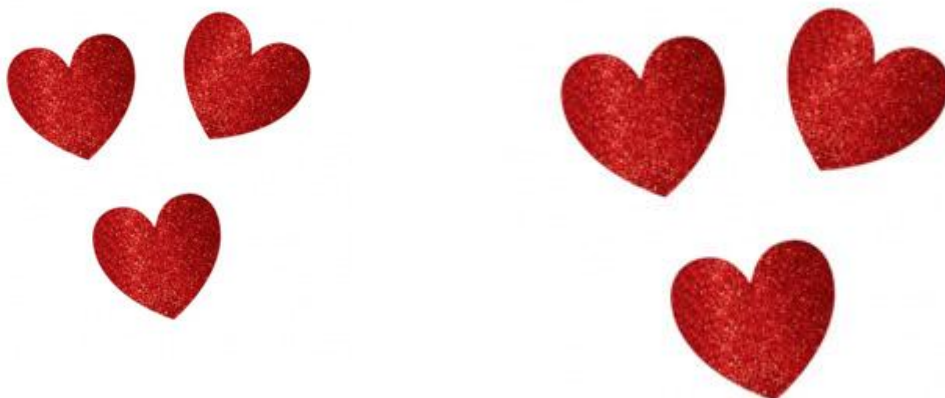
Egy napon úgy döntött, utána jár végre,
miért fáj a sok szív, miért hullik vére.
Letette a munkát, bezárta a boltot,
s indult, hogy megnézze, a szív mért nem boldog.
Álruhában járta végig a világot,
feljegyezte sorban, amit útján látott.
Sok magányos szívvel hozta össze sorsa,
amiből hiányzott a szeretetmorzsa.

A hit, a bizalom elfogyott belőlük,
szeretlenséget láthatott csak tőlük.
Haraggal és dühvel, méreggel bélelték,
nem csoda, párjukat sehogyan sem lelték.
Irigység és önzés, félsz uralta őket,
látott férfiakat, hitet vesztett nőket,
a szívük mélyéről, a szeretet hiányzott,
szomorúság, bánat mételye virágzott.

Kedves ölelésben sohasem volt részük,
elromlott motorjuk, legfontosabb részük.
És a szabó tudta, szükségük van másra,
nem csak szívcsereére, vagy kijavításra:
a sok embert inkább tanítani kéne,
a szeretet tudása mindükre ráférne.
Nem aludt éjszaka, s mit hozott a reggel?
Körülvette magát sok-sok kisgyerekekkel.
Árva kis lelkeket fogadott magához,
és ekképpen kezdett újra a dolgához.
Minden megfoltozott szívhez járt egy gyermek,
aki akkor boldog, ha reá figyelnek.

Hitte hogy a jó szív csak azon fog múlni,
képes-e gazdája a gyermektől tanulni.
Mert a kisgyerekek tiszta szívvel élnek,
szeretetet adnak, ölelést cserélnek,
mosollyal, hálával gyógyítják a szívet,
tőlük lesz boldogabb, nyíltabb a tekintet.
És Ők nem csak adnak, szeretetet várnak!
Otthonban, és szívben meleget csinálnak.
Örömmel lelkedet szép fehérre festik,
s meggyógyul a szíved, ha figyelsz rá estig.

Mert, ha az emberek megtanulnak adni,
és begyógyult szívük képes befogadni,
mikor egész évben van öröm-ajándék,
s nem csak karácsonykor ébred fel a szándék,
akkor szív-szabóra soha nem lesz szükség,
szeretettel telve a szép szívek büszkék.
Végre a jósággal telik meg világunk,
mikor egész évben csupa jót kívánunk!"

Lottika megérkezett!

Hát nem csodálatos ajándék?

Annyira vágyakoztak még egy kicsi babára! Nem csak ők, a Szülők, hanem a három kisleány is. Végig követték a fejlődését, növekedését. És szerették, gyakran megsimogatták az egyre nagyobb pocakot. Biztos vagyok benne, hogy a kis Pocaklakó érezte a szeretetüket.

Szépen fejlődött, növegetett, de csak olyan kislányosan. Kisebb súllyal született, mint a tesói, de arányos, gyönyörű baba! Nagy fekete hajjal! Persze, ez megtévesztés, mert néhány hét múlva ő is kiszökül, mint a bátyjai. Így Ők egy boldog Család.

Tudom, lesznek még nehéz napok, nehéz időszakok. Jön a szeptember, amikor iskolába, óvodába kell majd vinni a fiúkat. Milyen jó, hogy Mami tud ebben is segíteni. Ő mindenre használható, ha kell. akár játszótárs a fiúknak, mikor a szülők elfoglaltak.

Tudom, minden boldogság törékeny. Minden nap újra meg kell keresni és vigyázni rá. Mert ilyenek vagyunk. Meleg van, fáradtak vagyunk, olykor elég mindenből. De elég látni, kézbe venni ezt a kicsi babát, vagy látni a nagyok szeretetét, s mindjárt megtalálható a boldogság, az öröm.

Jókai Anna:

A születő üdvözlésére

Megmosdatunk, megmérünk.
Azt hisszük, pontosan tudjuk
súlyodat.
S titok, kit szeretünk benned.
Ott: Isten veled Itt: Isten hozott

Halott-búcsúztató

Megmosdatunk, felmérünk.
Azt hisszük, pontosan tudjuk a
veszteséget.
S titok, kit szerettél bennünk.
Itt: Isten veled Ott: Isten hozott

Derús történet gyertyafénnyel

Egy házaspár, bár nagyon szerette volna, de nem kapott gyermekáldást. Tudta ezt egy papismerősük. Amikor római zarándoklatra ment, a fiatalok azt kérték tőle, gyújtson egy gyertyát értük ott, a Bazilikában, hogy végre szülessen kisbabájuk.

A pap teljesítette a kérésüket. Aztán úgy adódott, hogy évekig nem találkoztak, nem beszéltek egymással. Egyszer aztán a papnak eszébe jutott a pár, és elment, hogy meglátogassa őket. Csengetésre az asszony nyitott ajtót, körötte kisgyerekek meg nagyobbacsókák tekintettek a jövevényre.

A pap nagyon megörült nekik. Megkérdezte az asszonyt:

- Hát a férjed hol van, nincs itthon?

- Nincs- mondta az asszony- elment Rómába, hogy elfújja azt a gyertyát...

Olofsson Placid (Károly)

Bencés szerzetespap és tanár, 1916.dec.23-án született, apai ágon svéd származású volt. 1933-ban lépett be a Szent Benedek Rendjébe és hat évvel később szentelték pappá. 1946-ban koholt vádak alapján a Gulagra internálták, ahol tíz évet töltött. Itt találta meg új hivatását: fogolytársait szolgálta, erősítette. Tartotta bennük a lelket, majd hazatérése után még sok ezer embernek adta vissza a hitet és az élni akarást előadásaival és könyveivel. 2017.jan.15-én halt meg.

A Gulágon töltött évekről így mesélt:

„...Túl kellett élnem ezt a poklot, és ennek négy szabályát hadd szabadjon elmondanom, mert ez azért a mostani életünkre is biztos, hogy áll!

1. szabály: *A szenvedést nem szabad dramatizálni.* Attól csak gyengébb lesz az ember, ha panaszkodásra fecsérli el az energiát... Ott a lágerben, valahogy ezt ösztönösen megéreztek a „túlélni akarók”, mert ha valaki elkezdte mondani, hogy ez se jó, meg az se, akkor rögtön másra terelték a szót, hogy beszéljen a szakmájáról, a családjáról, bármiről, csak ne veszítse el az életerejét. Ebben az időben három és fél millió politikai fogoly volt a kb. 16 ezer lágerben. Ezek közül ezrek, százezrek hazatértek. „A kutya fáját, én sem vagyok silányabb! Ezt kellett nekünk mondani, mert ez mozgósította bennünk az energiákat, hogy túl tudjuk élni.”

2. szabály: *Keresni kell az élet apró örömeit.* Hogy milyen örömök lehettek a Gulágon? Csak egy példa: Mínusz húsz fokban erdőirtás volt. Kimentünk az erdőre dolgozni, de bennünket örökké motoztak, mert a kék parolis belső örök átadtak a piros parolis külső öröknek, és akkor megmotoztak. Ilyenkor a pufajkákat szét kellett tární, megtapogattak, hogy sugárhajtású repülő, vagy atombomba nincs-e a hónunk alatt. De ha a katona elfelejtette levenni a vattasapkámat, micsoda öröm volt, mert mire ő azt kikutatta volna, addigra én megfáztam volna. Észre kell venni az élet apró örömeit... De ezen kívül öröm volt, apró öröm, hogyha a mínusz 40 helyett csak 30 fok hideg volt, vagy ha két szem krumplival többet találtunk a levesben, mint tegnap... Szintén nagyon fontos volt, hogy ezeket az örömeiket meg is osszuk egymással. Sőt, esténként szabályos „kis örömmesélő bajnokságokat” rendeztünk, s aki olimpiai bajnok lett, az 17, az előbb említettekhez hasonló örömet talált aznap, a rettenetes láger-életben!

3. szabály: *Különbek vagyunk rabtartóinknál!* Ha nem értek egyet azzal, hogy én hangya vagyok velük szemben, akkor nekem ebben a szituációban kell megmutatnom, hogy igenis többet érek, igenis értékesebb vagyok, igenis nemesebb vagyok, igenis emberibb vagyok, különb vagyok, mint az a géppisztolyos. Ez mozgósította az energiákat. Igen, talán erre a dacról, erre a büszkeségre, keresztény körökben nem is szoktunk úgy gondolni, hogy ez is lehet egy belső energiaforrás...

4. szabály: *Akinek van hová kapaszkodnia, annak könnyebb elviselni a szenvedést!* Amikor megérkeztünk a szovjet rabtelepre, azt mondták, hogy a hőmérséklet mínusz 46 fok. Hómező vett körül. A havon kellett állnunk több mint fél óráig, mezítláb, mert a vonaton az egyik szovjet rabtársam ellopta a cipőmet. Úgy éreztem, mintha tüzes parázson álltam volna. Bögtem, mint egy gyerek, amíg teljesen érzéketlenné nem fagyott a lábam. Újabb szörnyű fájdalom volt, amikor a barakkban felengedett a fagyás.

Bevallom azonban, hogy nem gondoltam akkor Jézus keresztre feszítésének fájdalmaira, csak azért fohászkodtam, hogy túléljem ezt a szörnyűséget... Isten nemcsak kapaszkodókat, vékony szalmaszálakat ad azoknak, akik bíznak Benne, de ha kell, azt is megmutatja, hogy Őt igenis, komolyan kell venni! Már a hazafelé úton történt, hogy egy agronómus felszabadult örömeibe bosszút kevert, s az azt találta mondani, hogy „csak legyen a kezemben még egyszer géppisztoly, még a csecsemőnek sem fogok kegyelmezni...” 3500 km-t megtehetett. A határ előtt azonban pár száz méterrel meghalt. Az egyik fogolytársam meg is szólalt: - Úgy látszik, Istennel nem lehet játszani. Valóban nem léphetett hazánk földjére ezzel a gyűlölettel...”

„...Az Úristennek van igazán humora! A Szovjetunió mindent megtett, hogy tönkregyzen. Én mégis itt vagyok, túl a kilencvenen. De hol van a Szovjetunió...?”

A lelkiállapot mindenekelőtt gondolkozási szokás, amely megváltoztatható.

Ha egy ember boldogtalannak vagy búskomornak érzi magát, ez azért van, mert elméjében ennek megfelelő gondolatok uralkodnak. Akit a természet nem ajándékozott meg azzal a képességgel, hogy ösztönösen tudjon örülni, annak nagyobb erőfeszítéseket kell tenni ahhoz, hogy elsajátítsa a boldogság művészetét. Meggyőződésem, hogy ez lehetséges. Aki gyakran búskomor, vagy elégedetlenkedő, annak azt tanácsolom: kezdje minden reggelét azzal a csendes elhatározással, hogy az adott nappól kinyer valamilyen örömet.

Lúgozz ki minden élettapasztalatból egy morzsányi boldogságot! Meglátod, mindennek, ami először kellemetlennek tűnt, tanulságos és derűs oldala is van! **Tanulmányozd tudományként a boldogságot!** /Orison Swett/

Dobozi Eszter: A legkorábbi jel

Bíborkának

Bűvös szavakban már kész volt a hír,
hogy érkezel. A jelszavam, mikor
kiválasztottam – oly sok éve már –,
valaki fogta akkor is kezem,
ahogy bebillentyűztem azt az öt
betűt. S az ég! Az ég is így üzent,
valahányszor megfestette a Nap
pirkadatkor vagy napszállat előtt,
és versemben hányszor leírtam én,
hogy bíbor ég, ha éjszaka volt bent
az agyamban is, nem csak odakint:
kétely s remény váltólázaiban.
Egy hatalmas Úrnak ahogy terült
palástja szerteszét a múlt idők
igézetében, már abban is ott
voltál, s gyermekek játékaiban,
a bíborba-bársonyba öltözött
kislányalakban: a képzeletem
éter hullámaival ihletett
képeiben – óvodások közül
kihagyva-kitiltva. És majd aki
eleinkről hagyott nyomot nekünk,
Bíborbanszületett Konsztantinosz
neve volt az a legkorábbi jel,
hogy megjössz – kicsi gyermek –
majd közénk...

Gárdonyi Géza: Virágok és bogarak

Mikor az első cserebogár végigkeringél a fűvek és virágok fölött, mindig azt gondolom: íme a vőfély. Mert a cserebogár a természet menyegzőjének a vőfélye. A zöld szín uralkodik már a síkon és halmon mindenütt. Egyes fák tetőtől talpig hófehér csipkében. Azok a menyasszonyok. Más fák halvány piros selyemben. Azok a vőlegények. A lábuknál finom puha szőnyeg.

És éjjelenként susognak, izengetnek egymásnak, egymás felé terjesztgetik karjaikat: egymásnak virágot küldenek: a levegőt telelehelik édes sóhajtásokkal. Ó, ha két ilyen virágos fa megindulna, és azzal az ezer fodros-bodros, virágos karjával átölelhetné egymást!

Epedő szerelem sóhajtozása hallatszik erdőn és réteken, patakparton és domboldalon. A virágok egymás felé hajladoznak. A fűszálak egymáshoz simulnak. A pipacsok remegve hajlanak át egymás vállán. A folyókák átfonják a búzavirág derekát százsoroson, és a szív alakú, kis zöld levelek bizonyára azt rebegik: Én szép, kedves, kék búzavirágom, én szerelmesem! És a gyöngyvirágok, a szemérmes, üde gyöngyvirágok, az erdő virágnépének fehér kis szűz leányai, félénken és alázatosan hajolnak meg a széles, zöld levélpalást alatt: némán várják a vőlegényt, akit mi nem ismerünk.

Valahányszor a gyöngyvirág illatát érzem, mindig valami csodálatos álomféle mámor fog el. Az erdei tündérek meséit ilyen mámorban álmodta meg az emberi fantázia. Tündérek nincsenek, mint ahogy mindenről azt mondjuk, hogy nincsenek, amiket nem látunk, de hát elhinné-e valaki, hogy van ez a csodás finomságú, szűzies, édes illat, ha soha nem érezte?...Behunyom szememet, és boldogan szívom ezt a tiszta, édes illatot...

Micsoda okos és boldog teremtés a pillangó, hogy a virágok között tölti az életét. Ő maga is virág, csak hogy repülő virág. Amint itt lebeg előttem, hol a napsugárban, hol az árnyékban, hol a virágok vállain, úgy érzem, mintha őt jobban megilletné az emberi név, mint bennünket, nehéz testű, redős homlokú, morzsahordó óriáshangyákat, akik csak eltaposni és letépni tudjuk a virágot, s tiszta ég helyett a földön jár a tekintetünk. Ő a boldog, a tökéletes, ő meg a szitakötő, aki a vizeknek a tündére!...

Mióta megszűnt a tanítás, árva vagyok. Az iskolám néma. Ahogy ma beléptem, kongott a lépéseimtől. A falakat megszáradt koszorúk és falombok borítják, és azoknak a szaga illatozza be a levegőt. Milyen furcsa, mikor az iskola csendes!

Csak egy pók költözött ide a nyitott ablak vasrácsára. Mit akarsz itt, pók barátom, talán bizony tanulni akarsz? Dehogyan akar tanulni őkigyelme: vadászterületet csinált az iskolából. Úgy ül ott a hálója közepén, mint a lesipuskás az erdőben. Sokszor elnézem, hogyan vadássza a szúnyogokat

meg a legyeket. Egyszer egy kis aranyzöld légy akadt a hálójába. Úgy sírt ott, mint az ember. Kiszabadítottam.

A zsebembe tettem egy ábécéskönyvet, és elindultam ki a mezőre. Az én tanítványaim mind odakünn vannak most a szabad ég alatt. Az aprók libát legeltetnek, a nagyok a lovakat őrzik. A Balog gyerek úri pályára lépett: csizmadiainasnak adta az apja a városba. Az Ábris gyerek meg a nagyapját vezetgeti, aki vak szegény és koldul. Tíz-tizenöt falu a kerületük. Hol imádkoznak, hol énekelnek:

„A mennyei szent városnak gyöngykapui mind megnyílnak.

Üdvözlégy, óh, Mária! Üdvözlégy, óh, Mária!”

Ábris persze csak gyerekhangon fújja, és a nyakát nyújtogatja hozzá, az öreg meg brúgózik mellette. Erre aztán, ha a gyöngykapuk nem is nyílnak meg előttük, de a fakilincses ajtók megnyílnak. Itt egy marék liszt, ott egy marék só - összekeverül télire a kenyér.

Az Ábris gyereket ma egy fűzfa alatt találtam az öregapjával. Az öreg csak üldögélt, a gyerek meg fürdött.

Érdekes, kis eleven gyerek ez az Ábris. Valami cigány-tatár ivadék lehet, mert a szeme olyan, mint a kőszén, fekete, fényes és vidám. Mind a kettőnek a feje hasonlít valamennyire a buldogéhoz. Csakhogy az öreg már megfehéredett. A fején hosszú ősz hajszálok, mint a sziklai árvaleányhaj: még a szakála is olyan. Egy nagy tűzi veszedelem nyomorította az öreget koldussá. Csak ketten maradtak, ő meg az unoka. És senkijük, semmijük a nagy világon: mindig kívül minden küszöbön, s mindig csak ketten a maguk nyomorult tűzhelyénél. Hacsak vad, zimankós idő nincsen, az öreg mindig eljön a gyerekekkel az iskolába, s megvárja vagy az udvaron vagy a pitvarban. Ott fülel az ajtón áthangzó hangokra.

A gyerek már messziről meglátott. Sietve felöltözködött. Az öreg leült az árnyékba az út mellé, a gyerek pedig elém szaladt födetlen fővel, azon hajavizesen, és örömmel szorította meg a kezemet. (Én nem engedem, hogy nekem kezet csókoljanak.)

Leültem melléjük az árnyékba, és elővettem az ábécéskönyvet. Ábris gyerek már a k-nál van. No, lássuk, felejtett-e valamit, mióta nem találkoztunk?

- Olvass Ábris fiam.

És a gyerek a betűket egy fűszállal kísérve olvas: k, ok, sok, mák, pék, köz, köd, eke, kár.

Az öreg világtalan hallgatva ül mellettünk. A hátát a fának támasztotta: térdét felhúzta, és átfogta két sovány, eres, öreg kezével. És mintha a felhőkre nézne (mert vak arca mindig az égre néz,), látom, hogyan mozognak ajkai, és hallom, amint halkán és áhítattal motyogja az unokája után: mák, pék, köd, eke, kár...

Anekdoták

Az Egyesült Államokban elterjedt szokás, hogy a vezető újságok évente többször, meglehetősen lapos körkérdéseket intéznek a szellemi élet kiválóságaihoz.

Ernest Hemingwaytól, a kitűnő Nobel-díjas írótól például azt kérdezték, hogy mi a legcsodálatosabb dolog a világon. Ő a következő választ adta:

– Szerintem a legcsodálatosabb dolog a világon az, hogy az összes állat közül csak az ember tud nevetni, pedig neki van a legkevesebb oka rá.

A nagy angol író, Bernard Shaw utazásai során az egyik kis város határában az ég felé tekintő és könyörgő társasággal találkozott. Megkérdezte tőlük, hogy mit csinálnak.

– Esőért imádkozunk – felelte egyikük.

Shaw arcán huncut mosoly jelent meg:

– No, tibennetek sem lehet valami erős hit! – jegyezte meg – Idejöttök esőért imádkozni, és egyikőtök sem hozott esernyőt!

Jack London amerikai író egyszer az orvos szigorú zöldségdiétára fogta, semmi mást nem ehetett. Másnap a beteg íróhoz látogató érkezett, jókora csokor virággal. Jack London így köszönte meg a figyelmességét:

– Köszönöm a virágot. Bizonyára nagyon ízlik majd!

Az amerikai turnéja során Jehudi Menuhint, a világhírű hegedűművészt meghívták egy gazdag házhoz. A textilgyáros házigazda megkérte Menuhint, hallgassa meg fia játékát, mert mindenki nagyon tehetségesnek tartja.

Amikor a gyerek befejezte az alkalmi koncertet, Menuhin azt mondta:

– Kérem, a gyerek úgy játszik, mint Arthur Rubinstein.

– De hisz Rubinstein nem tud hegedülni – csodálkozott a gyerek apja.

– Ezért hasonlítottam hozzá – felelte Menuhin.

Borogyin a híres orosz zeneszerző egyszer, amikor elment otthonról, egy cédulát tett az ajtajára ezzel a felirattal: „Egy óra múlva jövök haza.”

Ezután elindult, de néhány perc múlva eszébe jutott valami és visszafordult.

Amikor az ajtóhoz ért, ránézett a cédulára és bosszankodva mondta:

– A fene egye meg! Most várhatok egy órát!

Voltaire-t egy vita hevében ellenfele idiótának nevezete. Voltaire derűsen nézett rá, és így szólt:

– Professzor úr, én önt eddig okos embernek tartottam. Ön viszont idiótának nevezett engem. Úgy látszik, mindketten tévedtünk.

A múlt század francia irodalmának büszkesége a két Dumas: apa és fia. Az öreg Dumas legismertebb művei a „Három testőr” és a „Gróf Monte Christo” sorozat. A fiatal Dumas legjobb műve a Kaméliás hölgy, amely Puccini Traviata című operája szövegkönyvének alapjául is szolgált.

Amikor a Kaméliás hölgy megjelent, a könyv olyan sikert aratott, hogy az író, barátai rábeszélésére színdarab formájában is megírta. A színházi bemutatón természetesen jelen volt a büszke apa is, és a szünetben boldogan vegyült el a közönség közé, hogy fia diadalát élvezze. Egyszer csak elébe állt egy elegánsan öltözött polgár a feleségével, aki megragadta a kezét és lelkesen így kiáltott fel:

– Mester! Köszönjük önnek ezt a művet, talán életében nem írt ily csodásat. Gratulálok az írók fejedelmének!

Dumas elengedve a fellelkesült újgazdag párnás kezét, szerényen így szólt:

– Köszönöm a gratulációt uram, de meg kell vallanom, hogy az csupán fele részben illet meg engem. Én ugyanis nem a darabot alkottam, csak a szerzőt!

Jávor Pál nemcsak a színpadon és a filmekben szeretett mulatni, hanem a szabad idejében is. Még fiatal színész volt, amikor egy éjjel az egész havi fizetését elszórakozta.

Színésztársának másnap délután ezt mondta:

– Megírtam az apámnak, hogy küldjön nekem kétszáz pengőt. Vagy ha nem akar, akkor küldjön egy töltött revolvért.

– Te Pali – nézett rá rémülten a kollégája – mi lesz, ha revolvért küld? Jávor huncut mosolygással legyintett.

– Arra már van vevőm!

Salamon Béla mikor megkapta az Érdemes művész díjat, találkozott Dobozi Imre Kossuth-díjas íróval aki így üdvözölte:

– Szervusz drága Béla bátyám! Kiváló színben vagy!

– Csak Érdemes színben – felelte Salamon Béla –, de ezzel is nagyon meg vagyok elégedve.

Einstein vizsgáztatott, és a hallgatóknak szánt tételeket átadta asszisztensének. A tanársegéd egy pillantást vetett a papírra, majd döbbenten megszólalt:

– Professzor úr, ezek még a tavalyi kérdések!

Erre Einstein:

– Tudom, de én közben átírtam a válaszokat!

Teller Ede Einstein egyik előadása után, amelyből „semmit sem értett”, barátaival együtt sétálgatott. Ott volt velük Wigner Jenő is, aki akkor Berlinben tanított. Észrevette, hogy Teller lógatja az orrát, és megkérdezte tőle, mi a baj. Erre ő keresetlenül válaszolt:

- Olyan buta vagyok.

Wigner bólogatott:- Igen, igen. A butaság általános emberi tulajdonság.

Telefonhívás a XXI. században

- Halló! Sarki Pizza?
- Nem Uram, ez Google Pizza!
- Óh, bocsánat, akkor rossz számot hívtam...
- Nem Uram, jó számot hívott! Csak a Google megvásárolta az üzletet.
- Oké. Akkor szeretnék rendelni...
- Rendben, Uram. A szokásosat?
- Hogyhogy a szokásosat? Ön ismer engem?
- Az adatbázisunk szerint a legutóbbi 12 alkalommal Ön vastag tésztájú pizzát rendelt sajttal, kolbásszal és szalonnával.
- Igen, pontosan. Most is azt szeretnék...
- Uram, javasolhatnék most valami mást? Egy finom salátát? Jégsalátát sárgarépával, ruccolával és paradicsommal?
- Micsoda? Utálom a zöldségeket!
- Elnézést Uram, de hadd hívjam fel a figyelmét, hogy túl magas a koleszterin szintje!
- Micsoda? Ezt meg honnan veszi?
- A telefonszáma alapján be tudtuk azonosítani, és így hozzá tudunk férni az Ön orvosi laboratóriumi eredményeihez az utóbbi 7 évből.
- Oké, de akkor sem akarom a zöldségeket. Egyébként pedig ne féltsenek, mert szedek gyógyszert a koleszterin szintemre!
- Bocsánat Uram, de nem rendszeresen szedi azt a gyógyszert! A kereskedelmi adatbázisunk szerint az utóbbi 4 hónapban mindössze egyszer vásárolt egy 30 tablettás csomagot az Ön utcája végén található gyógyszertárban.
- Ugyan már, ez semmit sem bizonyít... Egy másik gyógyszertárból vásároltam a többit.
- Ne haragudjon Uram, de ez sem lehet, hiszen nem látjuk ezt a kiadást az Ön bankkártya adatbázisán.
- Készpénzzel vásároltam, nem bankkártyával.
- No de a banki elszámolásán sem látszik, hogy ennyi készpénzt felvett volna!
- Vannak más készpénzes forrásaim is!
- Na de Uram! Az adóbevallásában ez nem szerepel. Reméljük, hogy nem tagadt le valami bevételi forrást az Adóhatóság elől!?
- HAGYJON ENGEM BÉKÉN, MENJEN A FENÉBE!
- Sajnálom Uram, de remélem. megérti, hogy ezeket az információkat mi kizárólag az **Ön érdekében** gyűjtjük és használjuk!
- ELÉG! Elegem van a Google-ból, facebookból, twitter-ből, Ki akarok szállni! Elmegyek egy lakatlan szigetre, ahol nincs internet, kábel TV, és senki, aki folyamatosan figyelne és kémkedne utánam!
- Megértem Uram! De fel kell, hogy hívjam a figyelmét, hogy ehhez előbb meg kell újítania az útlevelét, mivel az 6 héttel ezelőtt lejárt.

VICCOLDAL

Az első napon Isten megteremtette a kutyát. És mondá az Úr:

- Űlj egész nap házad ajtaja előtt és morogj meg mindenkit, aki elhalad vagy bejön. Húsz évnvi életet adok neked.

- Húsz év? - kérdezte a kutya. Az túl sok morgás. Adj nekem csak tíz évnvi életet, a másik tízet visszaadom Neked.

És beleegyezett az Úr.

A második napon Isten megteremtette a majmot. És mondá:

- Szórakoztasd az embereket, majomkodj és nevettesd meg őket. Ehhez húsz évnvi élettartamot adok neked.

- Húsz év ehhez túl sok - mondta a majom. Én nem majomkodnék annyit. A kutya visszaadott Neked tíz évet, én is ezt teszem.

És ebbe is beleegyezett az Úr.

A harmadik napon Isten megteremtette a szarvasmarhát. És mondá neki:

- Járj ki a földekre a gazdáddal nap mint nap, izzadj a Nap heve alatt, fialj borjakat, és adj tejet a gazdádnek. Hatvan évnvi élettartamot adok neked mindehhez.

Azt mondta a marha:

- Ez meglehetősen kemény sors hatvan éven keresztül. Inkább vállalnék csak húszat és visszaadnék Neked negyvenet.

És ebbe is beleegyezett az Úr.

A negyedik napon Isten megteremtette az embert. És mondá:

- Egyél, aludj, játssz és élvezd az életet. Minderre húsz évet adok neked.

Azt mondja az ember:

- Csak húsz év? Ha lehet, kérem még azt a negyvenet, amit a szarvasmarha adott vissza Neked, meg azt a tízet, amit a majom és azt a tízet is, amit a kutya utasított vissza.

- Legyen! - mondá az Úr.

Hát így esett, hogy életed első húsz évében eszel, alszol és játszol, a következő negyven évben izzadsz a nap alatt és gürcölsz, hogy eltartsd a családod, majd tíz évig majomkods, hogy szórakoztasd az unokáidat és az utolsó tíz évben csak üldögélsz a kapu előtt és megmorogsz mindenkit, aki a közeledbe jön.

- Mit parancsol? – kérdi a pincér az asztalhoz telepedett vendéget.

- Teknősbéka levesük van?

- Uram, evett már valaha ilyent? – kérdi a pincér faarccal.

- Nem, még sosem.

- Akkor van.

- Pincér, milyen bort ajánl házassági évfordulóra?

- Attól függ, ünnepelni akarnak, vagy felejteni?

- Főúr, van panaszkönyvük?
- Nincs kérem, ez étterem, nem könyvtár!

Pályaudvari beszélgetés:

- A feleségedet várod?
- Nem várom... jön.

A tábori püspök magas rangú katonát temet. A díszes temetési menet odaér a sírhoz, de a koporsót vivő egyik katona megbotlik, és beleesik a frissen megásott gödörbe. Mindenki lélegzetvisszafojtva vár, mi lesz ebből. De a póru járta katona jól feltalálja magát.

Kikászálódik a gödörből, összeveri a bokáját a püspök előtt, szalutál és jelenti:

-Tábornok Úr, a sír temetésre készen áll!

Az ötvenes években egy kolostor harangját hajnali ötkor vadul kongatják. A testvérek rémülten tódulnak ki celláikból. Az előljáró nyugtatja őket.

- Semmi baj, testvérek, nincs itt az ÁVÓ, csak a házunk ég...

Böjte Csaba meséli:

Egyszer az átkosban egy öreg néni bement a templomba. Letérdelt Szent Antal szobra elé, és kérte: - Drága Szent, küldj nekem valahogyan 100 lejt, igen nagy szükségem van rá.

Meghallotta ezt egy elvtárs, és nagyon megróttta az öregasszonyt.

– Ejnye, hogy vagy képes a mai világban azt képzelni, hogy egy szobor tud Neked segíteni? De lásd, én segítek Rajtad.

Kotor a zsebében, kiguberál 98 lejt, odaadja az anyókének.

Az újra letérdel Antal előtt, mondva:

- Köszönöm drága Szent, de legközelebb ne az elvtárssal küldd a pénzt, mert lám, már lecsalt belőle 2 lejt!

Ha a három királyok nők lettek volna...

Biztos többször kértek volna útbaigazítást, és jókor oda értek volna az istállóhoz. Gyorsan kitakarítottak volna, főztek volna Józsefnek valami könnyű vacsorát, Máriának erősítő, tápláló levest. Talán még a pásztoroknak is jutott volna egy-két szendvics. Csomagjaikból praktikus ajándék került volna elő: pelenka, meleg takaró.

És talán valóban békesség lenne a világon, ahogy az angyalok énekelték...

A gyerekek sokszor félre hallják az énekeket. Karácsonykor például az ovisok harsányan énekelték:

- Egyszemű pásztor, jöjj közelebb...

